

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **J. F.**, bytem P. V. 153, P. 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 4. 2017, který měl spočívat v poskytnutí informací ohledně výše odměn žalobce, včetně odůvodnění jejich poskytnutí.

Žalobce blíže uvedl, že žalovanému byla doručena žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (ze dne 24. 2. 2017 pozn. soudu), v níž se P. M. (dále též „žadatel“) domáhal poskytnutí informací, které se kromě jiných osob, týkaly rovněž žalobce a to ohledně výše jeho platů a odměn za posledních 5 let. Žalobce, který byl prostřednictvím emailu seznámen s obsahem žádosti, byl následně vyzván k podání stanoviska. Spolu s dalšími dotčenými osobami vzal žalobce žádost na vědomí a uvedl, že nesouhlasí s poskytnutím požadovaných informací. Navzdory tomuto stanovisku žalovaný žádosti vyhověl. Následně byla žalovanému doručena další žádost téhož žadatele (ze dne 23. 3. 2017 pozn. soudu), v níž žádal o poskytnutí výše jednotlivých odměn k základnímu platu, včetně jejich odůvodnění v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016 u stejných

osob, kromě pracovních podatelny. Žalovaný dne 7. 4. 2017 s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 62 ze dne 22. 10. 2014 poskytl požadované informace žadateli, a to písemností ze dne 7. 4. 2017, č. j. MHMP 488693/2017.

Žalobce s uvedeným postupem žalovaného nesouhlasí a je přesvědčen, že žalovaný měl jako povinný subjekt k poskytnutí informací dle č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) žádost odmítnout rozhodnutím, neboť zde nebyl důvod k poskytnutí požadovaných informací.

V prvním žalobním bodu žalobce nejprve popisuje průběh správního řízení o správním deliktu žadatele a uvádí, že v jeho průběhu podal žadatel více žádostí o informace. Žalobce upozorňuje, že žalovaný k žádosti ze dne 24. 2. 2017 poskytl i informace, které se týkají pracovních podatelny MHMP, ačkoliv se požadované informace neposkytují u osob, které vykonávají u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy.

Ve druhém žalobním bodu žalobce napadá postup povinného subjektu, který k žádosti o poskytnutí informací ze dne 23. 3. 2017, poskytl informace o výši jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich odůvodnění „v rozpisu jednotlivých měsíců a nikoli let, jak žadatel požadoval“. Dle žalobce se jedná o služební hodnocení zaměstnance, které je vyjímáno z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím. Na podporu uvedeného žalobce poukazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148.

Ve třetím žalobním bodu žalobce upozorňuje na skutečnost, že z podaných žádostí je patrné zneužití práva, neboť žadatel v žádosti uvedl, že v případě zastavení řízení o přestupku netrvá na poskytnutí informace požadované v žádosti. Žalobce dovozuje zneužití práva i z opakovaného podávání žádostí o nesmyslné informace, např. z jakého důvodu byla sundána určitá dopravní značka. Dle žalobce se šikanózními žádostmi o výši platu, které se týkaly osob podílejících se na řízení o správním deliktu proti žadateli, snažil žadatel o „vychování“ povinného subjektu, aby rozhodoval dle žadatelových představ, k čemuž navrhl, aby soud vyšel z kompletní spisové dokumentace týkající se správního deliktu žadatele.

Ve čtvrtém žalobním bodu namítá žalobce, že není zřejmé, zda byl proveden test proporcionality, jež má být v těchto případech proveden a neztotožňuje se s žalovaným, že tak již učinil zákonodárce, když v ustanovení §8a a 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neuvedl platy zaměstnanců veřejné správy.

V pátém žalobním bodu žalobce tvrdí, že se cítí být poškozen tím, že žalovaný nejednal s péčí řádného hospodáře, čímž nepříznivě zasáhl do veřejných financí. Žalobce spatřuje poškození své osoby jako daňového poplatníka, když jsou daně, které pravidelně platí, vynakládány na poskytování informací na šikanózní podání. Na základě § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, nařízení č. 173/2006 a sazebníku žalovaného činily náklady na poskytnutí informace celkem 107,90 Kč a tudíž tato částka nespadá pod bod IV číslo 3. sazebníku, dle kterého povinný subjekt nepožaduje náhradu výdajů nepřesahujících 100,- Kč.

V písemném vyjádření navrhl žalovaný zamítnutí žaloby, neboť žadateli byly poskytnuty informace v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.

K meritu věci žalovaný uvedl, že v daném případě při vyřizování žádostí o informace vždy nejprve vyzval dotčené osoby ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 4 odst. 4 a § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) k vyjádření. Ve vyjádření žalobce poukazoval na snahu žadatele o zneužití práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný následně posoudil vyjádření žalobce ve vztahu k žádosti o informace doručené dne 24. 7. 2017 a dospěl k závěru, že se ze strany žadatele nejedná o zneužití práva, ale o oprávněný výkon práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žadatel ve svém podání uvádí věcnou a časovou posloupnost řízení a podání a nezastírá, že informace požaduje v důsledku nespokojenosti s prací úředníků, neboť ze spisu vyplývá, že žalobce, který rozhodoval ve správním řízení jako osoba oprávněná žalovaného, v odůvodnění rozhodnutí chybně uvedl jméno jiné fyzické osoby než je žadatel a zmínil vozidlo s registrační značkou, jež se neshoduje s typem a registrační značkou žadatelova vozidla. S ohledem na výše uvedené žalovaný požadované informace poskytl.

Další žádost o poskytnutí informací obdržel žalovaný dne 23. 3. 2017, konkrétně se jednalo o výši *„jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich stručného odůvodnění v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016“*. Žalovaný opět vyzval dotčené osoby k vyjádření a po jejich posouzení poskytl žadateli dopisem ze dne 7. 4. 2017 informaci o výši odměn a jejich odůvodnění od prosince roku 2014 do prosince roku 2016.

Žalovaný při poskytování informací postupoval v souladu s právními předpisy a své závěry opřel o judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, dle něž lze žalobce podřadit pod okruh osob, u kterých se informace o platech (i odměnách) bez dalšího poskytují. Zároveň u zaměstnanců, kteří spadají pod okruhy osob v tomto rozsudku vymezených, což žalobce byl, není dle žalobce nutné činit test proporcionality. K námitce žalobce, že žádosti představovaly zneužití práva na informace, žalovaný uvádí, že v důsledku obdržení vadného rozhodnutí, které vyhotovil žalobce jako oprávněná osoba žalovaného, měl žadatel právo na informace týkající se žalobce dle zákona o svobodném přístupu k informacím a čl. 17 Listiny základních lidských práv a svobod. Žalovaný poukázal rovněž na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 72, na jehož základě by poskytování informací o poskytnutých odměnách mělo sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Dle žalovaného tedy nedošlo ke zneužití práva na informace.

Žalovaný se neztotožnil s námitkou, že odůvodnění odměn představuje „služební“ hodnocení zaměstnance a argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010, dle něž se informace o odměnách poskytují i včetně jejich odůvodnění. Odměny musí být řádně odůvodněny proto, aby byla zajištěna transparentnost vynakládání veřejných prostředků.

K námitce týkající se nákladů na poskytnutí informací, žalovaný uvádí, že se jednalo o náklady marginální, nezpůsobilé nepříznivě zasáhnout do veřejných financí, ani žalobci způsobit majetkovou škodu či nemajetkovou újmu.

Žalovaný uzavírá, že vůči žalobci nebyl poskytnutím informací učiněn žádný nezákonný zásah a nebylo zasaženo do práv žalobce na ochranu osobnosti, soukromí či nedotknutelnosti osoby a že informace byly poskytnuty v souladu s právními předpisy.

Z těchto důvodů navrhuje žalobu zamítnout.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce v přípise ze dne 19. 6. 2017 uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s.ř.s.).

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 24. 2. 2017 byla žalovanému doručena žádost o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž se žadatel domáhal poskytnutí informací: Jména a příjmení, funkci, vzdělání, délky praxe na MHMP, výši jejich platů a odměn (řádných i mimořádných včetně bonusů) za posledních 5 let (pokud pracovali na MHMP)

- a) stávajícího ředitele odboru dopravně-správních činností,
- b) stávajícího ředitele odboru dopravních agend
- c) stávajícího vedoucího oddělení přestupkového řízení,
- d) referenta J. F.,
- e) referenta J. P.,
- f) pracovník podatelny MHMP na pracovišti Na Pankráci.

2) Jaká byla udělána personální a finanční opatření, aby nedocházelo k zásadním pochybením v příloze Stížnosti primátorce A. K. u pracovníků ad a) až e)?

3) Jak byla oceněna vždy pečlivá a vzorná práce pracovníků ad f).

Tuto žádost učinil žadatel součástí podání s označením „Stížnost a žádost o vyjádření; ve stížnosti si podatel stěžuje na postup úředníků ve správním řízení, v němž bylo rozhodováno o jeho správním deliktu.

Přípisem ze dne 1. 3. 2017 byl žalobce vyzván ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 4 odst. 4 a § 38 správního řádu k vyjádření.

Ve vyjádření k podané žádosti (z téhož dne) žalobce poukázal na snahu žadatele o zneužití práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to s odůvodněním, že vzhledem k vydání rozhodnutí, jímž byl žadatel uznán odpovědným ze spáchání správního deliktu a usuzujíc z celkového chování žadatele je patrná snaha „mstít“ se pracovníkům Magistrátu hlavního města Prahy, kteří jeho předešlá podání řešili. Dále

žalobce upozornil, že v případě nesouhlasu s postupem správního orgánu se běžně využívají opravné a dozorčí prostředky, nikoliv zahlcování žádostmi o informace. V závěru žalobce vyjádřil nesouhlas s poskytnutím informací.

Dne 7. 3. 2017 zaslal k podané žádosti o informace vyjádření ředitel odboru dopravněsprávních činností žalovaného, v němž popsal průběh správního řízení s žadatelem o informace, a sice, že s panem P. M. je vedeno správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu, proto byl dne 20. 10. 2016 vyzván referentem oddělení přestupkového řízení J. S., k uhrazení částky ve výši 600,- Kč za přestupek, který spáchal dne 16. 6. 2017. V reakci na tuto výzvu podal pan P. M. dne 9. 11. 2017 žádost o poskytnutí informace, v níž požadoval poskytnutí informací vztahujících se ke dni spáchání přestupku (např. kolik automobilů projelo daný den na tomto úseku či osvědčení o platném cejchu radaru a jeho tolerančním poli), přičemž v odůvodnění žádosti uvedl: *„Dne 16. 6. 2016 v 11:47 hod. byla naměřena mému automobilu rychlost 62 km/h a byl jsem vyzván k uhrazení částky 600 Kč za přestupek. Pokud se prokáže, že bylo stejným způsobem postupováno i vůči ostatním vlastníkům automobilů, které projely tímto úsekem rychlostí vyšší než 50 km/h, jsem samozřejmě ochoten tuto pokutu zaplatit. Pokud se tato skutečnost neprokáže a Magistrát MHMP bude trvat na uhrazení částky a zahájí správní řízení se mnou, pak tyto informace potřebuji pro svoji obhajobu ve správním řízení a současně pro podání trestního oznámení na Bc. J. S. jako oprávněné úřední osoby a další neznámé pachatele pro podezření ze spáchání trestného činu dle ust. § 329 trestního zákona ze zneužití pravomoci úřední osoby, když jednají v rozporu s ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, písm. b) a odst. 9 silničního zákona ...a v případě, že bude tento případ odložen, pak na své žádosti o poskytnutí požadovaných informací netrvám.“* V rámci paralelně vedeného řízení o přestupku vydala oprávněná úřední osoba J. F. rozhodnutí, kterým byl pan P. M. uznán odpovědným ze spáchání správního deliktu, proti němuž jmenovaný podal odvolání. Současně podal i stížnost adresovanou primátorce, v níž vyjadřuje nespokojenost s dosavadním postupem správního orgánu, kdy výslovně uvádí, že řízení o přestupku probíhalo až do 30. 1. 2017 standardním způsobem, doručené rozhodnutí o správním deliktu však považuje za vrchol neschopnosti úředníků. Závěrem ředitel odboru dopravněsprávních činností žalovaného uvádí, že vzhledem k vydání rozhodnutí, kterým byl pan P. M. uznán odpovědným ze spáchání správního deliktu a celkovému chování jmenovaného je patrná snaha „mstít se“ pracovníkům Magistrátu hl. m. Prahy, kteří jeho předešlá podání řešili. Nesouhlasí proto s poskytnutím informací týkající se jeho osoby.

Pod textem vyjádření ředitele odboru dopravněsprávních činností žalovaného je dále uvedeno, že k tomuto vyjádření se připojuje V. R., vedoucí oddělení přestupkového a J. F., metodik přestupkového řízení.

V přípisu ze dne 10. 3. 2017, č. j. MHMP 320284/2017 žalovaný dospěl k závěru, že se ze strany žadatele nejedná o zneužití práva, ale o oprávněný výkon práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a požadované informace poskytl.

Dne 23. 3. 2017 byla žalovanému doručena další žádost o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž žadatel požadoval poskytnutí informací:

„Výše jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich stručného odůvodnění (stačí u každé odměny jednou větou) v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016:

- a) stávajícího ředitele odboru dopravně-správních činností,
- b) stávajícího ředitele odboru dopravních agend
- c) stávajícího vedoucího oddělení přestupkového řízení,
- d) referenta J. F.,
- e) referenta J. P.,

Žalovaný prostřednictvím emailu ze dne 27. 3. 2017 seznámil žalobce s obsahem žádosti a vyzval jej k podání stanoviska. Žalobce (spolu s dalšími dotčenými osobami) vzal žádost na vědomí a uvedl, že nesouhlasí s poskytnutím požadovaných informací.

Dopisem ze dne 7. 4. 2017 žalovaný žádosti vyhověl s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 62 ze dne 22. 10. 2014.

Ve správním spise je založeno i rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení přestupkových řízení ze dne 8. 2. 2017, č.j. MHMP 197737/2017/Fil, na které poukazuje ve vyjádření ředitel odboru dopravněsprávních činností žalovaného s tím, že bylo vydáno oprávněnou úřední osobou J. F. a tímto rozhodnutím byl pan P. M. uznán odpovědným ze spáchání správního deliktu, proti němuž jmenovaný podal odvolání. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že označený správní orgán rozhodl tak, že P. M. se dopustil správního deliktu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Smart, registrační značky ... nezajistil, aby dne 16. 6. 2016 kolem 11:47 hodin v Praze 10, ul. U Vršovického hřbitova – křižovatka s ul. Nad Slávií (směr centrum) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 65 km/h, (která byla snížena o 3 km/h, a to s ohledem na možnou odchylku měřícího zařízení). Z textu odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že na str. 2 (poslední odstavec) je mezi uvedenými zjištěními správního orgánu, které je potvrzováno listinami uveden „Záznam o lustraci v registru silničních vozidel, jímž bylo zjištěno, že P. M. byla v předmětné době provozovatelkou motorového vozidla tov. zn. Volvo, registrační značky ...“ a na str. 7 (čtvrtý odstavec) je uvedeno, že „V provedeném důkazním řízení správní orgán vyhodnotil všechny důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a protože shledal dostatek podkladů pro rozhodnutí o odpovědnosti L. M. za spáchaný správní delikt, který považuje za dostatečně spolehlivě prokázaný, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí“.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobcem tvrzený zásah měl spočívat v poskytnutí informací ohledně výše jeho odměn, včetně odůvodnění jejich poskytnutí.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*

Podle § 8b odst. 1 téhož zákona *povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky*. Podle § 8b odst. 3 *základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků*.

Podle článku 10 Listiny základních práv a svobod „Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“ Podle článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.“ Podle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod „Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“

Pokud jde o ústavněprávní rovinu věci, je třeba poukázat na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny, a dále na čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Z hlediska případného střetu takto vymezeného práva na informace s jinými ústavě zaručenými právy je třeba v kontextu posuzované věci poukázat na obsah čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a rovněž na čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Z hlediska takto vymezené relevantní právní úpravy se jako jádro sporu v projednávané věci jeví otázka, zda a případně za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout poskytnutí informace o výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, v souvislosti s pracovněprávním vztahem, zejména informace o výši jeho platu či odměn a jejich odůvodnění poskytovaných za výkon práce.

Pokud jde o výklad § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k platovým nárokům zaměstnanců povinných subjektů, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 – 79, dospěl k závěru, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném v § 8b odst. 3 citovaného zákona. Již v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud případnou kolizi takového postupu s právem na ochranu soukromí a osobních údajů řešil ve prospěch informační svobody, neboť uvedl, že „základní osobní údaje se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů“. K možnému střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů konstatoval, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, neboť podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před „neoprávněným“ shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své

osobě. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva. Proto dospěl k závěru, že není třeba posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu. V zásadě tak toto rozhodnutí stálo na implicitním předpokladu, že možný střet ústavně zaručených práv na informace a na ochranu soukromí byl vyřešen již zákonodárcem, a to ve prospěch práva na informace.

Je skutečností, že závěry zmiňovaného rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 57/2010 nebyly v další judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu sdíleny bez výhrad. Samotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž nepřímou pracovala s uplatněním principu proporcionality při aplikaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (v této souvislosti lze zmínit např. rozsudky ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010-60, a ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012-38). K zásadně odlišnému právnímu názoru na řešení možného střetu obou zmíněných ústavně zaručených práv dospěl posléze osmý senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012, přičemž vycházel z toho, že i přes úpravu obsaženou v ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je zapotřebí v každém jednotlivém případě posuzovat přiměřenost poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců povinných subjektů na základě testu proporcionality, jak byl zmíněn výše. Osmý senát proto usnesením ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 55/2012-23, předložil otázku rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který se k předložené otázce, a tedy i k jádru sporu v nyní posuzované věci, se vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. Své závěry shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pod body 112 – 114, kde uvedl, že „*Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, může mít v řízení před soudem postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s.*“ Pro právě posuzovanou věc je významná i úvaha obsažená v tomto rozsudku pod bodem 109, kde se uvádí, že „*Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační seburčení (k tomuto pojmu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 As 3/2008 – 98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body 16-21).*“

Z výše citovaných závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vycházel zdejší soud při posouzení dané věci, neboť je považuje pro nyní projednávanou věc za směřodaté.

Následně se soud zabýval jednotlivými žalobními body v pořadí, jaké vyplývá z žaloby.

K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobce upozorňuje, že žalovaným byly poskytnuty informace, které se týkají pracovníků podatelny MHMP na pracovišti na Pankráci, ačkoliv dle žalobce se tyto informace neposkytují u osob, které vykonávají u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy, soud předně konstatuje, že tato výtky by nemohla být shledána důvodnou nejen proto, že tvrzený zásah se netýká žalobce, ale proto, že se časově míjí s tvrzeným zásahem žalovaného ze dne 7. 4. 2017 spočívajícím v poskytnutí informací ohledně výše odměn žalobce, včetně odůvodnění jejich poskytnutí.

Pro úplnost soud dodává, že se lze ztotožnit s žalovaným, že zaměstnankyně pracující na podatelně nevykonávají pouze činnosti servisní a pomocné povahy, ale je možné je zahrnout do výčtu osob, o nichž se informace poskytují bez dalšího. V tomto směru soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 76, kde soud uvádí demonstrativní výčet činností pomocné nebo servisní povahy „(např. údržba, úklid, závodní stravování)“; jedná se tedy o činnosti nesouvisející přímo, bezprostředně s předmětem činnosti zaměstnavatele.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný poskytl informace o výši jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich odůvodnění „v rozpisu jednotlivých měsíců a nikoli let, jak žadatel požadoval“. Dle žalobce se jedná o služební hodnocení zaměstnance, které je vyjmuté z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím. Na podporu uvedeného žalobce poukazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148.

Z obsahu žádosti, která byla žalovanému doručena dne 23. 3. 2017, vyplývá, že žadatel žádal poskytnutí informací ohledně výše jednotlivých odměn k základnímu platu včetně jejich stručného odůvodnění (stačí u každé odměny jednou větou) v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016, mimo jiných osob i referenta J. F.

Jestliže žadatel výslovně uvedl, že žádá „*stručné odůvodnění - stačí u každé odměny jednou větou - v každém roce jejich činnosti na MHMP v letech 2012 až 2016*“, pak nemohl žalovaný poskytnout informace jinak, než že k jednotlivě uvedeným odměnám uvedl i důvod (dle požadavku žadatele – jednou větou). Uvedení let, ve kterých je tato informace požadována, znamená toliko časové rozmezí, kterého se poskytnutá informace má týkat.

Lze dodat, že v zájmu řádného odůvodnění poskytnutých odměn bylo žádoucí, aby povinný subjekt uvedl informace v rámci jednotlivých měsíců, a to i z důvodu zajištění větší transparentnosti vynakládání veřejných prostředků. Soud se rovněž zabýval námitkou žalobce, že zdůvodnění odměn je „služebním“ hodnocením zaměstnance. Zde žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148, kde soud dovodil, že odepření poskytnutí informace o služebním hodnocení policisty bylo v souladu se zákonem. K tomuto soud odkazuje na ustanovení § 15 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky v souladu s § 6

vyhlášky Ministerstva vnitra č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky, a konstatuje, že odůvodnění žalobcových odměn zcela nenaplnuje obsah služebního hodnocení policisty uvedený v § 6 vyhlášky, aby tak mohla být požadovaná informace odepřena. Nutno podotknout, že se na žalobce zákon o služebním poměru příslušníků Policie České republiky nevztahuje (§ 1 zákona o služebním poměru) a tedy se nejedná o služební hodnocení. Soud shledal i tento žalobní bod nedůvodným

Ve třetím žalobním bodu žalobce upozorňuje na skutečnost, že z podaných žádostí je patrné zneužití práva, což dovozuje z textu žádosti, kdy žadatel uvedl, že v případě zastavení řízení o přestupku netrvá na poskytnutí informace. Nadto zneužití práva žalobce dovozuje i z opakovaného podávání žádostí o nesmyslné informace.

V souvislosti s touto námitkou soud poukazuje na již citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, konkrétně bod 109, kde tento soud vymezil podmínky, za jakých okolností by poskytnutí informací mohlo být nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje. Je tomu tak tehdy, poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím).

V daném případě není sporné, že žalobce byl v době poskytnutí informací zaměstnancem žalovaného podílejícím se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, což odpovídá skutečnosti, že žalobce se podílel na rozhodovací činnosti žalovaného (viz rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení přestupků ze dne 8. 2. 2017, č. j. MHMP 197737/2017/Fil). Žalobce je tedy osobou, zaměstnancem, o níž je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců bez dalšího (blíže viz bod 96 a 97 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62).

Ze správního spisu nelze dovodit, tak jak uvádí žalobce v žalobě, že by žadatel v případě zastavení řízení o přestupku netrval na poskytnutí požadovaných informací obsažených v jeho žádosti, které se týkají výše jeho odměn, popř. platů. Totéž lze vztáhnout k oběma žádostem o informace týkající se žalobce. Nelze se ztotožnit ani s žalobcem, že by opakované podávání žádostí o „údajně nesmyslné“ informace konstituovalo zneužití práva na informace ohledně platu, popř. odměně žalobce. Nelze bez dalšího tvrdit, že informace o důvodu odstranění konkrétní dopravní značky je informací nesmyslnou. Soud nemohl přehlédnout, že právě vady (nesprávně uvedené údaje) v rozhodnutí, které vyhotovil žalobce v řízení o správním deliktu, předcházely a vedly žadatele k podání žádostí o informace týkající se platů a odměn žalobce. V tomto smyslu se lze ztotožnit s názorem žalovaného, že z hlediska kontroly hospodaření s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti měl žadatel plné právo tyto informace požadovat (viz rozsudek NSS č. j. 8 As 55/2012 – 71, bod. 66). Bylo to právě vadné rozhodnutí, kvůli kterému žadatel zpochybňoval hospodárnost vynakládaných veřejných prostředků na platy a odměny zaměstnanců. Časová souvislost zde tedy není náhodná a nekonstituuje zneužití práva na informace, jak tvrdí žalobce. Soud v daném případě neshledal ve vztahu k žalobci zneužití práva na informace, a proto ani třetí žalobní bod není důvodný. Soud

dodává pro úplnost, že návrh žalobce, aby soud vyšel z kompletní spisové dokumentace týkající se správního deliktu žadatele, shledal nadbytečným, zcela mimo předmět zásahové žaloby spočívající v poskytnutí informací.

S ohledem na vyjádření ze dne 7. 3. 2017 ředitele odboru dopravněsprávních činností žalovaného, k němuž se žalobce připojil, soud dodává, že v něm citovaný text odůvodnění pana P. M. z jeho žádosti o poskytnutí informace ze dne 9. 11. 2017 (žadatel požadoval informace vztahující se ke dni spáchání přestupku), zcela zjevně obsahuje důvod a následný postup, který jmenovaný podmiňuje tím, že nebudou prokázány ve správním řízení skutkové okolnosti.

*Ve čtvrtém žalobním bodu namítá žalobce, že není zřejmé, zda byl proveden test proporcionality, jež má být v těchto případech proveden a neztotožňuje se s žalovaným, že tak již učinil zákonodárce, když v ustanovení §8a a 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neuvedl platy zaměstnanců veřejné správy. K námitce tohoto obsahu soud rovněž poukazuje na již uvedený rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, neboť se v něm rozšířený senát podrobně zabýval i touto otázkou, tedy otázkou testu proporcionality poskytnutí informací o platech a odměnách na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve stručnosti lze uvést, že rozšířený senát vymezil základní východisko pro další úvahy, a sice, že ve sporné věci jde o střet dvou základních práv podle Listiny, a sice práva na informace podle čl. 17 Listiny a práva na ochranu lidské důstojnosti, soukromí podle čl. 10 Listiny. Jedním ze zákonů, které provádějí ústavně zaručené základní právo na informace, je zákon o svobodném přístupu k informacím. Pro nyní projednávanou věc je rozhodné, že po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb. byla do zákona o svobodném přístupu k informacím vedle dalších změn přidána nová, výše citovaná ustanovení § 8a a § 8b. I nadále nezměněn zůstal (po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb.) součástí zákona o svobodném přístupu k informacím jeho § 10, podle něhož *informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne*. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze systematiky těchto ustanovení jako prvotní závěr vyvodil, že *„právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní. Ustanovení § 8b odst. 1 svojí nepodmíněnou dikcí (užitím slova „poskytne“ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Tyto podmínky jsou dány výčtem případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Ustanovení § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou oproti tomu ve vztahu k § 8b pro účely okruhů otázek, na něž se tyto dva paragrafy vztahují, ustanoveními obecné povahy, použitelnými toliko subsidiárně, tedy v rozsahu, v jakém § 8b neobsahuje zvláštní úpravu. Dlužno připomenout, že § 8a se vztahuje na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, zatímco § 10 se vztahuje na informace o**

majetkových poměrech osoby získané specifickým způsobem, a sice na základě zákonů o veřejnoprávních platebních povinnostech a sociálním zabezpečení“ (viz body 47 a 48 citovaného rozsudku). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy na základě systematického výkladu dospěl k závěru, že samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Výslovně přitom uvedl, že „úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají“.

S ohledem na výše uvedený závěr citovaného rozsudku lze konstatovat, že test proporcionality byl proveden již samotným zákonodárcem, když paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků a zároveň vyloučil některé okruhy informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu těch informací, které mají být poskytnuty. S ohledem na uvedené nemohl soud shledat ani čtvrtý žalobní bod důvodným.

K pátému žalobnímu bodu, kdy žalobce tvrdí, že žalovaný poskytnutím šikanozních informací nepříznivě zasáhl do veřejných financí, soud v návaznosti na již výše uvedené zdůrazňuje, že žalovaný poskytnutím informací v přípise ze dne 7. 4. 2017 dostal své povinnosti poskytnout požadované informace týkající se i žalobce. Z tohoto důvodu nelze usuzovat na nepříznivý zásah žalovaného do veřejných financí, potažmo vynaložení nákladů s tím spojených nemůže být nezákonným zásahem do veřejných financí. K žalobcem uváděnému výpočtu nákladů na poskytnutí informace celkem ve výši 107,90 Kč, se soud ztotožňuje s žalovaným a sice, že se jedná o částku marginální, která nebyla v žádném případě způsobila nepříznivě zasáhnout do veřejných financí a to i z toho důvodu, že předmětnou částku ve výši 108,- Kč by žalovaný musel po žadateli požadovat prostřednictvím výzvy, jejíž odeslání by musel žalovaný hradit z vlastních prostředků. Po odečtení částky za doporučenou zásilku by náhrada poskytnutá žadatelem klesla pod hranici 100,- Kč, za níž se dle sazebníku žalovaného náhrada neposkytuje. Z hlediska účelnosti lze tedy přisvědčit žalovanému, který po žadateli uhrazení nákladů za poskytnutí informace nepožadoval. S ohledem na výši částky se rovněž nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že mu tímto byla způsobena majetková škoda či nemajetková újma jako daňovému poplatníkovi.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných

činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. října 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vypravení: H., DiS.